

İstiyorum da İstiyorum

SİNEM
KOLÇAK ARMAN

ÇİZER:
FURKAN YILDIRIM

Can Sıkıntım Tarafından Ele Geçirildim

- **Hoffff!** Sıkıntıdan eriyip halya yapışacağıml!

A Planı:

Halya sırtüstü uzandım. Biraz sağa döndüm, sonra sola... Olmadı. Yuvarlanıp takla attım. Ama hayır... Yine sıkıcı, yine sıkıcı!

B Planı:

Kendimi koltuğa attım. Baş aşağı sarktım, ayaklarımı duvara dayadım. Belki dünya ters durunca daha eğlenceli olur diye düşündüm. Ama tavan bile bana sıkılmış gibi baktı.

- **BU BÖYLE GİTMEZ!** Kesinlikle bir C planına ihtiyacım var. Belki de bir C ve D, hatta Z planına! dedim kendi kendime.

Oflayarak ne yapacağımı düşünürken aniden bir ses duydum: Zırrr! Zırrrr! Kapı zili, kurtarıcım olmuştu. Yerinden çıkacak gibi çalışıyordu.

- Caaaaan, kapıya bakar mısın canım, diye seslenen annem daha cümlesini bitirmeden kapıya koştum.

Kapıyı açar açmaz mahalleden arkadaşım Cem'le göz göze geldim.

- Can! Haydi, mahallede yeni bisikletlerimizle tur atacağız. Sen de gelsene, dedi nefes nefese.

Önce Cem'e sonra çoraplarımın desenine baktım. Aklıma Mavi Panter geldi, artık eskisi gibi değildi ki. Jantları paslanmıştı, okyanus mavisi boyası soyulmaya başlamıştı. Onu çok seviyordum ama artık onunla dışarı çıkamazdım. Herkesin yeni bisikleti vardı, ben de yeni bisiklet istiyordum!

- **Siz gidin, benim içimden gelmiyor, dedim en sonunda keyifsizce.**

- **Off Can, yine mi ya!** Kaç ke-
re söyledim, bisiklet turnuvasına hazır-
lanmamız lazım, diye çıkıştı Cem. Sonra
bir an durdu, kaşlarını çattı. Son za-
manlarda acayip garipsin sen, dedi ve
şipşak geri döndü.

Son zamanlarda hepimizin aklında tek bir şey
vardı: Geleneksel Bisiklet Turnuamız! Heyecanla
beklediğimiz bu turnuva şu sıralar bizim için her
şeyden önemliydi. Büyük ödül: Efsane Pusula!

Tabii ki bildiğimiz pusulalardan değil! Bu pusula-
yı, mahallemizin emekli bisiklet tamircisi Aydın
amca yapıyordu. Emekli olduktan sonra en büyük
eğlencesi bu olmuştu. Her yıl turnuva için özel bir
tane hazırlardı. **Herkes o pusulayı çok
ama çok istiyordu!** Çünkü söylentilere
göre onu alan asla yolunu kaybetmezdi.

Başımı cama dayadığım gibi burnum ya-
pıştı. Hatta azıcık ezildi. Pencerenin buğusu-
na nefesimle minicik bir bulut çizdim. Parkta
kahkahalar havada uçuşuyordu hatta az daha
pencereye çarpacaklardı. O anda Sıla'yı fark
ettim. Bahçede tek başına oturuyordu. Eski-
den okul biter bitmez çantaları fırlatır, bisiklet-

lerimize atlayıp rüzgar gibi sokaklara dalardık!
Tabii şimdi ikimiz de bisikletsiz sayılırdık. Bu hiç
ama hiç adil değil!

Bir an, her şey eskiden daha güzeldi gibi hissettim. Eskiden bisikletim yeniydi, arkadaşlarımla hep mahallede bisiklet binerdik, mahallemizin bakkalı Semih Abi'den gazoz alırdık, parktan zar zor çıkardık. **AMA ŞİMDİ? KEYFİM ÖYLE BİR KAÇTI Kİ...** Sanki başka bir mahalleye

taşınmıştı! Eskiden mutlu olduğum her şey için yeni bir bisikletim olmalıydı işte. Çünkü bisikletim olmadan hiçbirini yapamıyordum.

Bu yüzden son zamanlarda aklımda tek bir şey vardı: Bisiklet, bisiklet, bisiklet! En son okuduğum kitaptaki bisiklet bile aklımdan çıkmıyordu. Sırf o yüzden o kitabı kaç kez okudum, ben bile unuttum.

Bisiklet, masmavi rengiyle pırıl pırıl parlıyordu hayalimde. Öyle güzeldi ki, düşündükçe gözlerim kamaşlıyordu. Gidonundaki zilin sesi kulağımdaydı: Çın çın! Sanki beni çağırıyordu.

"Ah, keşke bu pasparlak, masmavi bisiklet benim olsaydı. Şimdi ne güzel onunla gezerdim. Pedalları öyle hızlı çevirirdim ki... Rüzgâr bana yetişmeye çalışır, bulutlar arkamdan koşardı! O kadar hızlanırdım ki zaman geriye sarardı, dün yediğim dondurma bile tekrar külahımda belirirdi!" dedim içimi çekerek.